

Kort verhaal

Kortsluiting

Gerard van Emmerik

NU MARC WEER VRIJ WAS, RENDE HIJ ELKE middag door het park. Hij wilde zijn ranke gestalte terug en als het kon zijn vriendin, hoewel hij wat Esther betref nauwelijks hoop koesterde. Nooit was ze hem in De Burght komen opzoeken en toen hij naar huis mocht, trof hij tussen de reclame en de rekeningen een kaart aan. Ze was met het kind naar Canada vertrokken.

'Het komt goed.' Zijn mantra, als hij zich omkleedde voor het park. 'Je valt af, je valt enorm af.' En omdat hij beroerd sliep in het grote bed, voegde hij er soms snel aan toe: 'En je vindt een vriendin.'

Twee kilo was hij inmiddels kwijt. En op de voorlaatste dag van zijn aardse bestaan leek ook de vriendin te gaan lukken, toen hij zich halverwege het parcours voor de verandering eens niet concentreerde op zijn sportschoenen of het rulle zand, maar opzij

keek. Als hij zijn hoofd naar links had gedraaid, zou hij Prosper nooit hebben ontmoet en misschien nog in leven zijn. Hij zou een stel jongens op een gazon hebben gezien. Misschien zelfs zou hij gehoord hebben dat er een riep: 'Hé Billie Turf.'

Maar dat ontging hem, hij tuurde over zijn rechterschouder naar een slanke donkere vrouw in een kort rood broekje, die op de brugleuning een sigaret zat te roken.

Onmiddellijk galmde de stem van de nazorgarts door zijn hoofd. Zoek het niet op, meneer Schmidt, concentreert u zich op andere dingen. Maak de balans op. Schrijf uw vriendin die brief waarin u alles uitlegt. Verzin cadeautjes voor het kind.

Maar die lijstjes suggereerden dat er opnieuw iets mis kon gaan. Oké, na zesenvertig voorbeeldige jaren had hij een fout begaan. Pech, een kortsluiting in zijn brein, eenmalig, het zou hem nooit meer overkomen. Hij was terug in de samenleving, hij ging afvallen, een nieuwe baan vinden, en nu grijsde hij zonder bijbedoelingen naar een knappe jonge vrouw.

Stefan J.H. van Dinther

Ze lachte niet terug, wel liet ze zich zonder dat hij het merkte van de leuning glijden.

Toen hij bij de vijver was aangekomen, hoorde hij snelle passen, vlak naast zich.

'Hoe gaat het?' vroeg ze met een accent, Vlaams misschien, nee, meer zangerig. Haar stem was laag, ze leek verkouden.

'Goed,' antwoordde hij. 'Uitstekend.'

'Nou, met mij niet,' zei ze. 'Ik slaap vannacht onder de brug.'

'Lijkt me oncomfortabel.'

'Zo is dat.'

Hij voerde het tempo op. De vrouw hield hem ondanks haar sandalen moeiteloos bij. Van dichtbij viel ze tegen. Toen hij nog wat beter keek, zag hij een kin met stoppels.

'Hé,' zei hij, 'ik dacht...'

'Wat dacht je?' De jongen wachtte zijn antwoord niet af en begon over een illegaal hotel, een kamer zonder raam. De hoteleigenaar die 's nachts de deur met een looper opende en dingen verlangde. 'Niet prettig,' zei de jongen. 'Ik heb niks tegen seks, maar ik heb mijn slaap nodig, weet je. Ik zie dat je een goed mens bent. Katholiek zeker?'

'Boeddhisme spreekt me meer aan.' Marc voelde een steek in zijn zij. 'Hoewel ik me er nooit echt in heb verdiept.'

'I feel things,' zei de jongen. 'De waarheid. Alle slechtheid.'

'Interessant,' zei Marc. 'Zeg, ik moet hier naar links. Het was leuk.'

'Wat was leuk?'

'Samen rennen. Tot ziens.'

Maar de voetstappen bleven naast hem voortdreunen. 'Luister...,' zei de jongen. Een Eastpak schudde mee op zijn rug. 'Ze wilden mijn nek breken. Ik kreeg electricity. Ik had verwacht dat Europa beter was, maar nee hoor. Ik wil je best meer vertellen, alleen niet hier. Ze schaduwden me. Hoe heet je?'

'Marc.'

'Ik wil vannacht niet op een matje onder de brug, Marc. Ik wil het niet. Ik wil het niet, Marc.'

'Misschien dat je een ander hotel...'

'I feel things,' zei de jongen. De waarheid. Alle slechtheid'

'Kijk, die daar. Gisteren droegen ze petjes.'

Hoewel hij te moe was om zich op iets anders te concentreren dan zijn ademhaling, volgde hij de blik van de jongen. Twee kaalgeschoren mannen bij een fontein starden terug.

'Weet je wat ik wil?' zei de jongen. 'Wat ik verschrikkelijk graag wil? Even met iemand mee naar huis. Thee drinken, tv, dat soort dingen.'

'Ander keertje.' Hij raakte buiten adem. 'Ik krijg zo bezoek.'

'Hoe laat is zo?'

'Over een kwartier, dus...'

'Dan blijf ik tien minuten.'

Marc loog gemakkelijk. Om niet te worden afgemaakt door zijn celgenoten had hij een verhaal rondgestrooid over een vermogensdelict.

'Mijn vrouw houdt er niet van als ik...'

'Marc,' zei de jongen, 'je hebt geen vrouw.'

Ze renden het park uit, de jongen voorop. Marc volgde de ge-

sperde benen tussen stilstaande auto's door, eerste straat links, derde rechts, een bekend traject, de route die hij dagelijks nam. Het leek een grap, of nee, een valstrik. Iemand was er achtergekomen. Iemand had ontdekt wat er op een donderdagavond, 246 dagen geleden, was gebeurd. Iemand wist zijn adres. Iemand vond zeven maanden De Burght te weinig.

De jongen hield halt voor Marcs flat.

'Oké.' Marc steunde op zijn knieën, te moe om te vluchten, te moe zelfs om angst te voelen. 'Tien minuten,' mompelde hij. 'Maar daarna...'

BINNEN GAF DE JONGEN HEM EEN VOCHTIGE HAND. 'Prosper,' zei hij. 'Wow!' Hij zette zijn rugzak op het bureau. 'Veel te groot voor een man alleen. Ik heb altijd zo'n huis gewild. Maar of dat ooit lukt?'

'Jij voelt toch dingen?' zei Marc. 'De waarheid en zo?'

Prosper beet op zijn lip. 'De Twin Towers wist ik een uur van tevoren. Die tsunami, Darfur, noem maar op, alles wist ik.' Hij hield zijn hoofd scheef, zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. 'Bij jou voel ik ook iets, iets uit het verleden, iets ergs...'

'Het lukt je vast, een huis,' zei Marc snel.

'Bedankt, lief van je.' De jongen liep naar het droogrek in de hoek. Hij legde een stel T-shirts op tafel en begon ze een voor een glad te strijken.

Hij moet weg, dacht Marc. Ik geef hem geld. Honderd euro. Nee, vijftig is genoeg.

'Mag ik nu wat drinken?' Prosper vouwde de shirts in keurige stapeltjes. 'De tien minuten zijn nog niet om. Tea would be nice, Marc.'

Terwijl hij de waterkoker vulde werd er in zijn schouder geknepen. De jongen knipoogde. 'Laat mij dat doen, handsome. Jij moet uitrusten.'

Marc luisterde naar de keukengeluiden. Een la die openschoof, gerinkel, kopjes. Geneurie, een lied vol schorre klanken.

Met een glimlach kwam de jongen binnen. Op het dienblad stonden een theepot en een schaal met Esthers lievelingszoutjes die Marc had geprobeerd weg te gooien. Steeds waren ze terugbeland in de kast.

Prosper schonk hun bekers tot de rand vol. Terwijl hij zich naast hem op de bank liet zakken, in een wolk van zweet, begon hij over een buitenwijk van Kaapstad, zijn tamme kraai Mr. Clinton die vermoord was door een jalouse buurjongen, zijn reis op een toeristenvisum...

De jongen praatte te snel. Zijn beker maakte een kring op de bankbekleding. Marc probeerde er niet op te letten, gewoon te knikken, nu en dan te glimlachen, en de klok in de gaten te houden.

'Nog even tv,' zei Prosper, toen eindelijk zijn beker leeg was. Inmiddels daalde het grijs van de avond neer over de pakhuizen aan de overzijde van de straat. 'Dan voel ik me totaal welkom.'

Een poosje volgden ze een documentaire over twee vrouwen van tachtig die een liefde voor elkaar hadden opgevat.

'Prachtig,' zei Prosper.

Marc stond op. 'Maar nu zet ik hem uit.'

De jongen knikte en pakte een tijdschrift.

Marc tuurde naar het volmaakt gladde voorhoofd, de brede jukbeenderen. De jongen deed of hij las, voortdurend staarde hij naar één punt. Blijkbaar voelde hij Marcs blik, hij sloeg haastig een bladzijde om.

Plotseling kletterde regen tegen de ramen. Marc schoot over-

eind om de balkon deur te sluiten.

Vervolgens leunde hij tegen de tafel, met zijn armen over elkaar. Hij wilde douchen, hij rook zichzelf. De tien minuten waren inmiddels anderhalf uur. Toen hij nadrukkelijk op zijn horloge keek, klapte de jongen het tijdschrift dicht en zei zacht: 'Je wil dat ik ga.'

'Ik heb nog dingen te doen, ja,' antwoordde hij. 'Wil je een paraplu mee?'

Prospers smalle schouders gingen omhoog. 'Nat word ik toch.' Hij deed zijn rugzak om en volgde Marc naar de hal. Daar bleef hij staan, verstellde een riempje van zijn Eastpak, en zei met een glimlach: 'Weet je, ik ga niet weg.'

Marc knikte. Hij moest iemand bellen, de politie. De nazorg, desnoods. Ik heb een stalker, zou hij zeggen. Een gek. Jullie moeten wat doen anders gaat het mis. Met mij of met die gek.

Of hij kon hem beetpakken en op de stoep zetten, groot was de jongen niet, en bijna net zo tener als het meisje van een halfjaar geleden, met wie alle ellende was begonnen.

Hij deed een stap in zijn richting. En nog een. 'Kom.' Hij omklemde een schouder. 'Doe nou niet moeilijk.'

Botten voelde hij, vel, warmte, de jongen begon tegen te strubelen.

Hij sleurde hem mee naar de voordeur, als een doos, een zware doos die verzet bood.

'Eén nacht.' Prospers adem rook naar knoflook. 'Eentje maar. Ik ben niet lastig, ik zweer het. Morgenochtend ben je van me af. Ik maak je niet wakker, ik doe heel stil.' Hij wrong zich los en dook weg in de hoek naast de kapstok.

'Prosper!' Marcs stein sloeg over.

De jongen verborg zijn hoofd tussen zijn knieën en zweeg.

Een poosje nog wachtte hij, maar Prosper bewoog niet. 'Als ik zo terugkom,' zei hij, 'ben je vertrokken.'

Marc slofte naar de woonkamer en at de resterende zoutjes op. Hij sloot zijn ogen en luisterde. De vloer kraakte, daarna was er een schurend geluid. Er werd iets verslept.

Toen hij de deur op een kier opende, waren de lampen in de hal gedoofd. Prosper lag onder de kapstok op iets donkers, de beschermhoezen van de balkonstoelen.

'Don't worry,' zei de jongen toonloos. 'Morgen ben ik weg.'

's Nachts hield Prosper hem wakker met gemompel, en toen hij tegen de ochtend eindelijk indommelde, werd hij na een korte

droom gewekt door schel gezang uit de badkamer. Een lied dat deed denken aan geesten en vuur en zompige moerassen. En aan waanzin. De jongen was geschift. Maar wel netjes, want toen hij de hal controleerde, lagen de stoelhoezen keurig in de kast.

Terwijl Prosper de douchekraan liet stromen en een volgend angstaanjagend lied aanhief, deed Marc een plas in de gootsteen, en repeteerde wat hij ging zeggen. 'Prosper,' fluisterde hij tegen de brommende magnetron die melk voor zijn Nescafé opwarmde, 'de afspraak was tien minuten. We zijn nu een half etmaal verder. Nee, laat me uitspreken, luister, ik geef je geld...'

Na drie bekers koffie liep hij naar de gang en riep zo kalm mogelijk: 'Duurt het nog lang?'

Onmiddellijk ging de deur van het slot. Naakt, met een halfstijf geslacht, stond de jongen voor hem.

'Als je klaar bent...' Marc staaarde naar de vloer, '...moeten we praten.'

'Weet ik.' Prosper knikte. 'De afspraak was tien minuten et cetera. Hé, ik heb gedroomd vannacht. Over jou en mij. Inclusief een

'Nog even tv,' zei Prosper. 'Dan voel ik me totaal welkom'

ranzige scène.'

'Hoef ik niet te horen.'

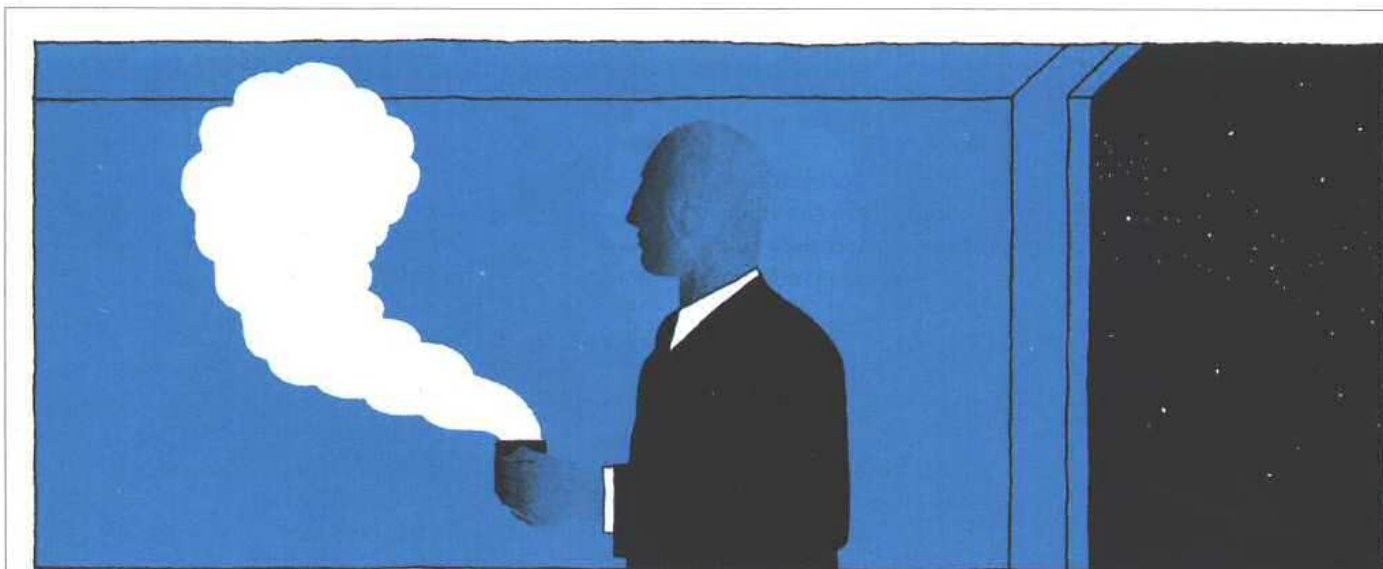
Prospers gezicht betrok. 'Geen probleem,' zei hij zacht. 'Je bent bijna van me af.'

Nog even, dacht Marc. Hij krijgt koffie en iets te bikken, en dan ben ik vrij.

VOOR HET EERST SINDS DE BURGHT MAAKTE HIJ WERK van het ontbijt. Eieren met spek. Croissants. Het weekendontbijt van vroeger. Als het kind nog sliep en hij en Esther plannen maakten over verhuizen, weg uit die kutstad.

Prosper kwam de keuken binnen in een roze shirt en een gescheurde spijkerbroek. Een poosje aten ze in stilte.

'Marc, die droom...' De jongen besmeerde een broodje met een dikke laag frambozenjam. 'We gingen naar zee. Er waren golven

en... hoe heten die? Jullie taal is lastig, man.'

'Boten?'

'Vogels... Agressief.'

'Meeuwen.'

'Ze pikten in mijn handen. Bloed. Veel bloed.'

'Geen prettige droom dus.'

Prosper glimlachte met wijd opengesperde ogen. In het schijnsel van de keukenlamp blonken zijn tanden. 'Meestal is een droom een teken, nu niet.' In een adem voegde hij er aan toe: 'Gaan we naar zee? Voor ik wegga?'

Hij aarzelde. Hij moest hem wegsturen. Nu meteen. Of het toch nog even uitstellen, het moment waarop zijn rust terugkeerde. Hij dacht aan de laatste week in De Burght. Het afstrepen van de uren. Het moment, waarop hij bij nul was aanbeland en weer buiten stond. Een straat vol verkeer, herrie, stank. Het lege huis. Een kaart uit Canada. En het besef dat de dagen ervoor nog een belofte inhielden. Zoals de dagen voor een vakantie.

'Zee?' zei hij. 'Ik moet er even over nadenken.'

Prosper beet in een croissant. 'Marc. Komt alles goed?'

'Natuurlijk,' antwoordde hij.

'Word ik gelukkig?'

'Absoluut.'

'How?' Prosper keek hem verlegen aan.

'Hoe ziet je geluk eruit?' Hij schrok van zijn toon, zalvend, als de geestelijk verzorger die hem maandelijks had opgezocht en gevraagd had of hij het boze voortaan onder controle hield.

'Mijn geluk? Heb ik al verteld. Een huis.'

'O, dat ga je zeker krijgen. Een mooi huis.'

'Echt?' De jongen glimlachte. 'Krijg ik een vriend, Marc?'

'Tuurlijk.'

'Heb jij vrienden?'

'Zeker.'

'Waarom ren je dan alleen door het park?'

'Rennen doe je in je eentje.'

'Weet je, ik voel...' Prosper leek te aarzelen. 'Wie van je vrienden zit er in de cel?'

'Hoe ziet geluk eruit?' Hij schrok van zijn toon, zalvend

Marc haalde een paar keer diep adem. 'Zat. Hij is weer vrij.'

'Wat had hij gedaan dan?'

'Domme pech gehad.' Hij begon de tafel leeg te ruimen.

'Vertel.'

'Heel simpel... Hij had in de avondwinkel wijn gekocht en aspirine. Want zijn kind was ziek. Of eigenlijk het kind van zijn vriendin. Koorts, veertig graden. Je weet hoe dat gaat.' Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, dat weet jij niet. Hier komt de dokter enkel voor een spoedgeval.'

'Bij ons komen ze pas als je dood bent. En toen?'

'Toen...' Hij dacht na. 'Toen stond mijn vriend in de rij om af te rekenen, en een jonge vrouw in de rij naast hem knipoogde.'

'Wat was het probleem nou?'

'Die knipoog.' Zijn stem daalde. 'En dat hij haar bij de uitgang opwachtede. Terwijl hij naar huis moest. Het kind was doodziek.'

'Ga door.'

'Toen ze met een zak chips naar buiten kwam, begon hij een

praatje. Dat op zo'n zwoele avond wijn en chips een goede combinatie was. Weer knipoogde ze, dus mijn vriend zei: "Weet je, ik loop een stukje mee." Ze protesteerde niet... Onderweg dacht hij aan zijn vriendin en het kind, en dat er iets ging gebeuren, iets ergs...'

Prosper knikte ongeduldig. 'En toen?'

'Het meisje heette Charlotte. "Heb je dieren?" vroeg ze. "Een hond of een kat?" Hij begon over poesjes, dat alle poesjes lief waren, zwarte, en witte, en rode...'

'Ga nou door.'

'Ze had een belachelijk groot appartement. Binnen rende ze meteen de trap op, ze kon niet wachten, en hij ook niet. Op haar bed lag een roze teddybeer. "Jezus, wat ben jij mooi," zei mijn vriend, "bijna net zo mooi als Charlotte." En die riep toen dat hij zijn naam moest raden. Mijn vriend kwam met "Beer" en "Bob", tot hij er genoeg van kreeg. Maar zij bleef met een schel stemmetje gillen: "Raad zijn naam, raad nou..." Intussen bleef ze knipogen dus stelde hij voor de wijn te proberen. Ze had alleen een plastic bekertje, daar dronken ze uit, vlak naast elkaar op de bedrand... Hij zuchtte. 'Ze hield hem de zak chips voor. Weer met een knipoog. "Nu heeft het lang genoeg geduurd, schatje," zei mijn vriend, en hij knoopte haar bloes los. Pas toen dacht hij: ze is wel erg jong. Is die knipoog misschien iets anders, een tic? Maar... nou ja, inmiddels lag ze naakt onder hem. Even giechelde ze, daarna ging het mis. Ze was veel te nauw. Ze huilde, krabde, ze beet in zijn oor. En opeens vloog de deur open. Niks eigen appartement. Ze woonde gewoon thuis! Haar vader sloeg mijn vriend een hersenschudding, haar moeder belde de politie... Ze was vijftien en geestelijk niet helemaal in orde.'

'Dus dat werd brommen.' Prosper roerde met een treurige blik een lepel jam door zijn kwark. 'Kloté voor je vriend. Denk je dat het opnieuw gebeurt?'

'Wat?'

'Dat hij in de fout gaat. Maar dan met mij. Je weet, ik heb niets tegen seks, maar...'

'Hij gedraagt zich. Ik weet zeker dat hij zich gedraagt.'

'Hij had het niet zo bedoeld, je vriend.'

Marc knikte. Hij besloot dat het een goed idee was, samen naar zee. En dat Prosper pas daarna hoefde te vertrekken.

'Niet zo snel, Marc.' Prosper rende heen en weer door de kamer. Op tafel stond zijn rugzak. De korte broek van gisteren, ondergoed, crèmes, kam, tandpasta, van alles pakte hij in.

'Moet dat allemaal mee?'

'Misschien heb ik iets nodig. No one can tell.'

'Voor een middagje naar zee?'

'No one can tell,' herhaalde hij. 'En dan moet ik weg, toch?'

DE WAGEN VULDE ZICH MET PROSPERS MIERZOETE aftershave. Bij elke bocht raakte zijn been iets te nadrukkelijk Marcs knie. 'Word ik gelukkig?' vroeg hij weer.

Marc haalde een vrachtauto in. 'Heel gelukkig.'

'Vertel nog eens over het huis.' Prosper klonk als een blij kind dat mag opblijven. 'Wat voor huis? Hoe groot?'

'Zo.' Hij haalde zijn handen een moment van het stuur. 'En dan duizend keer groter.'

'Wow, Marc. En de badkamer?'

'Een moderne douche plus een marmeren badkuip. Elke ochtend kijk je in de spiegel en denk je: wat ben ik gelukkig.'

En ik ook, dacht hij, als straks alles weer normaal is. Je bent een lieve jongen, en ontheemd en zo, maar vanavond moet je terug

naar het park. Want ik ben maar tot een beperkte hoeveelheid vriendelijkheid in staat. Afgelopen, finito, uit.

Met hoge kreetjes rende Prosper voor hem uit. 'Waar is die zee, Marc?'

'Zometeen.' Hij hijgde als een oude man. De zon brandde in zijn nek. Zijn Nikes konden het zand niet aan. In een plakkerig shirt, op blote voeten, met in elke hand een schoen, sjokte hij verder. Na elke duintop kwam er een volgende. Het zand schroeiende zijn tenen.

Na een kwartier riep de jongen: 'Er komt geen zee.' Hij liet zich in een ondiepe kuil zakken en begon zich in te smeren met een factor 20 kokoscrème.

Marc overwoog te vragen of dat nodig was met zo'n donkere huid, maar hij veegde zijn voorhoofd af en zweeg. Vanachter zijn zonnebril tuurde hij naar het jonge, compacte lichaam. Nergens littekens, ondanks het electricity-verhaal.

Prosper staarde terug.

Wat zie je? dacht hij. Een te zware, middelbare vent. Zwetend. Met grijs haar en opgerolde broekspijpen. Maar wel eentje met een huis. Een toekomst.

'Marc?'

'Ja?'

'Je redt het zonder mij?'

Hij grijnsde. 'Maak je geen zorgen.'

De jongen bleef hem strak aankijken.

'Ik red me,' zei hij schor.

Prosper kwam overeind. Hij sloeg wat zandkorrels van zijn buik. Even legde hij een vochtige hand op Marcs schouder. 'Echt?'

Hij rilde. 'Echt.'

OP DE TERUGWEG RAAKTE PROSPERS BEEN GEEN enkele keer Marcs knie. Ze zwegen, alsof ze sinds jaar en dag naast elkaar zaten en alles al besproken hadden.

Een paar kilometer voor de afslag naar de stad stond in de berm een bord met een knipperende pijl die naar rechts wees. *Wegrestaurant Seagull 18.00 uur grandioze opening! Eerste drankje gratis.*

Marc controleerde zijn horloge. 'Lijkt je dat wat?' zei hij op neutrale toon. 'Een drankje daar?' Hij draaide zijn hoofd naar de jongen toe. Ik wil het rekken, dacht hij, het bijna vrij zijn. Even nog.

'Oké, eentje dan,' zei Prosper. 'Tea would be nice, Marc.'

Vierendertig minuten voor het einde reed Marc onder een versierde boog door, een overvol parkeerterrein op. Bij de ingang overhandigde een ober hun glimlachend een waardebon.

Marc nam slokjes van zijn koffie, Prosper beet in een likeurbonbon.

'Weet je...?' Prosper's stem schalde boven het geroezemoes en de easy listening uit. Zijn bovenlip was roodgeribbeld, alsof er met een mes kerfjes in waren aangebracht. 'Er is iets mis. Ik voel het.'

'Het is een beetje een lijpe tent, ja. Maar met die cappuccino is niets mis.' Hij wenkte tevergeefs naar een serveerster. 'Wil je wat hartigs? Een quiche? En wat erbij? Wijn of zo?'

'Ik hoef niks.' Prosper scheurde een servetje in smalle repen. 'Ik voel dingen, remember?'

'En wat voel je nu?'

'Dat ik weg moet. Nu.' Hij stond op.

'Even giechelde ze, daarna ging het mis. Ze was veel te nauw'

'Waarom?'

'Anders gaat het fout. Ik ben bang.'

'Maar waarvoor?'

Prosper haalde zijn schouders op.

Marcs adem sloeg op hol. Hij hoorde zichzelf zeggen: 'Je trekt zo lang bij mij in. Tot je een huis vindt. Niet weggaan. Please.'

Verschillende gasten keken hun richting op. Ook de vrouw aan het tafeltje schuin tegenover hen. Een bejaarde dame met hennakleurig haar, die vijf minuten na hen was binnengewandeld met een canvas boodschappentas.

De dame die als enige overlevende de dagen erna met een gezicht vol pleisters en een gebroken arm in elk nieuwsbulletin zou verschijnen, en zou volhouden dat er sprake was van een vergissing, een verwisseling van tassen. Op het vliegveld. Dat háár tas alleen sigaretten, parfum en een stel ongelezen kranten bevatte.

